

Україно... Степ та поле
чорноземні розляглись,
їх одмухують тополі,
оперізує їх ліс.
Рівний степ... як на долоні,
небо – синяя гора,
по степу мчать бистрі коні,
по степу лунає храп.
Їду. В серце ллється радість,
ллються хвилями пісні...
і лунає гімн Дніпрадесь...
Чи то в казці, чи ві сні?
К-га-к-га-а – геґочуть ґави,
Мітингують: степ – сельбуд,
та цілюються заграви
з небом, з вітром на степу.
Он колони навколо,
чую близький крик коня...
Гей хутчіше, балаголо*,
"степових" своїх ганяй!
Сонце гасне. Небо літнє
вже сховалось в синій млі...
Тпр-ру! і стали коні пітні
і приріс віз до землі,
все сховалося у пільмі,
з днем і степ уже зомлів.
А навколо – степ та поле
чорноземні розляглись,
їх одмухують тополі,
оперізує їх ліс.

*балаголо — єврейський візник